

[Ingerlise Koefoed]

bistandsarbejde med udgangspunkt i kvinders basale behov.

Det burde være en rutine, at der i planlægning og vurdering af bistandshjælp altid blev stillet spørgsmål om projekternes betydning for kvinder, men bliver der det? Spørger man f.eks., om projektet måske vil have direkte negative virkninger for kvinderne? Spørger man, om kvinders arbejdsbyrde vil blive lettet eller øget, om kvinders indtægtsmuligheder og dermed deres muligheder for selvstændighed vil blive forbedret, og om den eventuelle uddannelseseffekt i et projekt også vil kunne nå kvinder? Spørger man overalt, hvor det er muligt, u-landskvinderne selv? Hvad vil man have at fortælle om den danske bistandshjælps orientering mod kvinderne ved den kommende verdenskvindekonference i Nairobi 1985?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for mange meget kvalificerede bidrag til debatten og for den overvejende positive modtagelse af min redegørelse. Jeg kan bekræfte, som flere har været inde på, at hensigten med redegørelsen har været at sikre en fortsat bred politisk tilslutning til dansk bistandspolitik, og jeg synes, det er lykkeligt, at dette nu synes at kunne ske, sådan som det er blevet demonstreret af indlæg fra ordførerne repræsenterende et meget stort flertal her i folketings-salen.

Det er klart, at yderfløjene kan vi ikke få med. Fremskridtspartiet har sit syn på udviklingspolitik; det skal jeg ikke kommentere voldsomt. Jeg synes, det blev formuleret så udmærket af regeringspartiernes ordførere, hvorfor et samfund som det danske som noget helt naturligt skal yde udviklingsbistand.

På den anden fløj hørte vi hr. Riishøj og hr. Steen Folke, og dér oplever vi jo endnu en gang, hvordan man forsøger at gøre Nord-Syd-problemerne til Øst-Vest-problemer. Man prøver at anbringe det i en Øst-Vest-sammenhæng. Vi skal høre på alle de gamle floskler fra hr. Riishøj om, at vi skal fjerne de åg, den imperialistiske verdensorden lægger på disse lande, og hr. Steen Folke taler om den koloniale fortid.

Jeg kan ikke dy mig for over for de herrer at citere en meget fornuftig bemærkning, jeg den anden dag læste i en ledende artikel i af alle blade Information, hvor Informations

lederskribent – og det drejer sig om en ledende artikel på forsiden af Information fra den 11. februar i år – i et svar på den anden rapport fra Brandtkommissionen var inde på, at det også her i nogen grad mislykkes at forsøge på at bryde Øst-Vest-spændetrojen:

»... fordi rapportens pæne forfattere ikke drister sig til at rejse spørgsmålet om, hvorfor lande som f.eks. Uganda, Tanzania, Argentina, Mexico, Brasilien, Jugoslavien, Rumænien etc. er havnet i deres nuværende kaos og elendighed. Her slår imperialismeforklaringen ikke mere til, hvad den heller ikke gør i mange andre tilfælde.«

Det er deprimerende, synes jeg, at opleve, hvordan den danske venstrefløj i diskussionen om udviklingspolitikken hænger fast i sine egne fordomme og sine egne ideologier, at man uanset de problemer, vi oplever rundt omkring i verden, hænger fast ved disse meget nemme og ideologisk betingede forklaringer på, hvorfor en række lande er havnet i nogle store problemer.

Jeg kan hilse og sige fra et besøg, jeg nylig har aflagt i et af vores hovedmodtagerlande, nemlig Tanzania, at problemerne dér efterhånden har antaget uhyggelige dimensioner, og at netop udviklingen i et sådant land har bekræftet mig i troen på det, jeg lægger frem i redegørelsen, nemlig behovet for, at vi nu alvorligt overvejer de problemer, det skaber for en række modtagerlande at hænge for meget fast i tidligere strategier, og samtidig alvorligt overvejer de åbenlyse behov, der er for, at vi i stigende grad gør vores bistand produktionsorienteret.

Så er der i øvrigt blevet rejst en række spørgsmål i debatten, som jeg skal forsøge at svare på. Det første spørgsmål, som flere var inde på, drejer sig om den danske statslånsbistand. Jeg er vældig glad for, hvad socialdemokratiets ordfører, fru Helle Degn, sagde, nemlig at nu skal vi ikke forfalde til en teoretisk taldiskussion, for det er der alt for mange der gør, når man slynger om sig med IDA-grænser og tal. Det, vi taler om, er ikke tal, men lande og mennesker, og når vi begynder at tale om, hvilke lande der er tale om, får det hele pludselig en ny dimension.

Jeg lavede et eksperiment den anden dag, da jeg talte med en gruppe stærkt u-landsengagerede mennesker, der netop havde bebredt mig, at jeg ville sætte statslånsgrænsen i vejret. Så sagde jeg til dem: nu skal jeg læse